

Känsliga läsare varnas! ;)

DEN MÖRKA GÅVAN. (del 4)

Frusen mitt i ett andetag stod han där. Han hörde hur handtaget på ytterdörren trycktes ner, sakta men bestämt. Hjärtat bankade i hans bröst. Den mörka lägenheten hade aldrig varit så skrämmande. Han stod där utanför toaletten i mörkret, som en mus inför en skallerorm. Telefonen i hans hand ringde igen, han lyften den till örat och svarade utan att säga ett ord.

-Eh, Martin Schwartz? Sa en äldre mansröst med europeisk brytning

-Ja? Andades Martin.

-Det är mycket viktigt att du lyssnar på mig! Avbryt inte om du vill överleva. Spring ut i köket och hämta salt, gör du det nu?

-Eh, sa Martin och sprang vid den upprepade uppmaningen.

-Har du det? Spring nu till ytterdörren och strö ut salt över tröskelns insida, öppna absolut inte dörren!

Martin sprang, Bang! Dörren skakade i dörrposten, någon på utsidan utsatte den för en otrolig kraft.

-Strö ut saltet på tröskeln! Skrek nu rösten ur telefonen. Innan det är för sent!

Martin skruvade av locket på saltkaret och hällde salt över golvet. Han var så rädd att han skakade och saltet hamnade överallt.

-Har du gjort det? Frågade röst.

-J-a, ja. Stammade Martin.

-Säg nu efter mig, "det här är mitt hem, du är inte välkommen". Säg det högt och klart och du måste säga det tre gånger.

Martin som hade stirrat in i kikhålet i dörren rykte till när dörren skallrade till igen.

-Eh, började han. Det här är mitt hem, du är inte välkommen, dörren skallrade till igen och med väldig kraft.

Det här är mitt hem, du är inte välkommen, nu hördes det ett isande tjut utanför dörren. Det här är mitt hem, du är inte välkommen! Skrek Martin som avslutning, samtidigt som han stirrade ut i det becksvarta trapphuset. Hela tiden han stirrat ut hade han inte sett något, men när han avslutade sin ramsa dök det upp något så snabbt att han skrek till i rädsla. Ett öga dök nu upp rakt över hela kikhålet, det var ett rödsprängt öga, irisen var stålgrå och väldigt ljus och pupillen var liten men tycktes rymma ett bottenlöst mörker. Något så ondskefullt och hemskt hade Martin aldrig sett. Det försvann och i trappuppgången tändes de automatiska ljusen igen. Han kunde inte längre se något ovanligt därutänför.

-Vad var det där, sa Martin högt för sig själv.

-Det vill du nog inte veta, svarade rösten i telefonen som Martin helt glömt av.

Fortsättning följer...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Claes Eliasson med Poeter.se id #9230 innehar upphovsrätten